

UFO-RAPPORT

nr. 4, 15 nov. 1976

Harald Thuresson skildrar sina möten med framstående UFO-forskare i USA!

Observation med foton på Corsica!

UFO- RAPPORT

är en informations- och
medlemstidning utgiven av
SUFORC - Swedish UFO
Research Center

REDAKTÖR OCH ANSVARIG UTGIVARE: Borgny Tingstedt
ADRESS: Sturegatan 32 A, 571 00 Nässjö, Sverige/Sweden
TELEFON: 0380 - 737 97 vard. 16.30-22.00, lörd. & sönd.
9.00-22.00

ÅRSPRENUMERATION (4 nr): vanlig pren. kr 36:-
(Postgiro 88 31 76 - 0) stödpren. kr 50:-
MEDARBETARE: Hans Lauritzen, Thomas ü Orr.

ANNONSPRISER: Småannonser 95 öre/mm

Kvartssida kr 80:-
Halvsida kr 140:-
Helsida kr 250:-

Rabatt vid återkommande annonsering

COPYRIGHT: Allt eftertryck utan tillstånd från utgivaren
förbjudet.

Redaktionellt

INNEHÅLL

Redaktionellt	2
Framtidens energikällor Thomas ü Orr	3
Ufo rapporter -Sverige..	8
Universum uppbyggt av celler Hannes Alfén.....	12
1971 års Corsica foton..	13
Möte med UFO-forskare i USA Harald Thuresson.....	16
Astronomiska data.....	20
Rymdfart	21
Litteraturnytt	22

Som tidigare förutspått kommer UFO-Rapport från och med nästa nummer att ligga på 32 sidor istället för som tidigare 24 sidor. En ökning av antalet sidor är ju inte möjlig utan att kostnaden för tidningen samtidigt stiger. Vi hade hoppats på att endast behöva göra en liten höjning, men tyvärr har inte utvecklingen för tidningen gått som beräknat. Upplagan har endast obetydligt stigit under 1976 och årets förlust beräknas ligga på minst 2.500:-, trots att tidningen i år har mottagit 1.100:- i gåvor till tidningen. Omkostnaderna för tidningen har under de senaste åren tyvärr stigit fortare än upplagan. Troligen kommer slutupplagan att ligga på endast 260 st mot 230 st för 1975.

Det oundvikliga resultatet av detta blir att vi åter måste göra en kraftig höjning av prenumerationspriset. Vi vet nu att det inte går att pressa det längre - 36:- per år är nästan det för högt - och vi har därför infört något som kallas stödprenumeration på 50:-. De som önskar stödja tidningen kan använda sig av detta, men även andra bidrag mottages tacksamt.

Berätta för era vänner om tidningen och hjälp oss att öka upplagan. En klen tröst är att UFO-Rapport inte är den enda tidningen med ekonomiska problem. Eventuellt kommer dessa problem i framtiden att försöka lösas genom en sammanslagning av UFO-Rapport och GICOFF-Information till en tidskrift.

RED.

Framtidens Energikällor

Tre vägar mot kontrollerad fusionsenergi

THOMAS Ü ORR

DEL 3: FUSIONSKRAFT GENOM LASERTEKNOLOGI

Neutronens och alfparkitelns räckvidd (range) är omvänt proportionell mot densiteten hos det medium de befinner sig i. Följaktligen, om partiklarna frigjordes i ett plasma med densiteten 1000 gånger större än normaltätheten, skulle neutronens räckvidd bli endast några få gånger större än den 1/10 mm stora radien hos det komprimerade bränsleklotet, enligt resonemanget ovan. Alfparkitelarnas räckvidd skulle därvid vara mindre än r/6. Därför skulle den avge sin energi inom sfären och fortplanta en termonukleär "eldvägg". Tack vare den effektiva antändningen av fusionsreaktionen sänks laserstrålens energibehov nästan 100-faldigt. Detta är synnerligen lyckosamt, ty eljest vore det nästan fåfängt att försöka genomföra laser-inducerad fusionsreaktion, när den vid D-T förbränningen frigjorda energin inte är tillräckligt stor för att kompensera för ineffektivitet hos lasern, implosionsförloppet och reaktorn.

Den energi som erfordras för att komprimera vätekärnan 10.000-faldigt utgör bara 1 % av den energi som erfordras för att upphetta D-T till antändningstemperatur. Energimässigt är det alltså en bagatell, men för att uppnå 10.000-faldig komprimering måste rent astronomiska tryck åstadkommas: minimum 10¹² atm. Jämförbara tryck existerar i stjärnors inre, runt centrum, där trycket bibehålles gravitationellt genom den omgivande massan på 10³³ g eller mer.

Det imploderade materialet, bränslet plus skalrest, accelereras inåt med en hastighet närmare 50 ggr högre än flykthastigheten ut ur jordens tyngdkraftsfält. Följaktligen kollapsar materialet intill det av kompressionen genererade trycket stryper implosionen. I denna kombination av processer multipliceras kraf-

ten per ytenhet med en 14-potens från 10⁵ W/cm² i laserns optiska pumpningssystem till 10¹⁹ W/cm² i implosionsområdet. Samtidigt överförs energi från fotonerna i laserstrålen till D-T jonerna vilka nu börjar reagera på sätt som redan beskrivits. Se fig. 4 (a-d).

Utvecklingen

Liksom i fallet med plasmainneslutningssystemen föreligger det en mångfald ännu olösta problem, om än av olika beskaffenhet då metoderna är tekniskt väsensskilda. Det viktigaste är självfallet att utveckla laseranordningar med erforderliga prestanda avseende effekt, verkningsgrad och förmåga till kontinuerlig drift.

Energikrisen har påskyndat satsningar på intensifierad forskning runt om i världen. Sovjet ligger långt framme, men det anses att USA leder. Främst är det vid det amerikanska atomenergikommissionens laboratorier, Sandia Labs i New Mexico och vid det privata KMS FUSION som avancerad forskning pågår.

Lawrence Livermore Lab har under byggnad ett neodmium-glas-laser system bestående av en låg-energi laser-oscillator och en räkka kaskadkopplade laserförstärkare. Oscillatoren genererar ett pulståg om 5 till 30 pulser med kontrollerbar varaktighet från 20 till 100 picosekunder, biljondels sekunder. En snabb elektro-optisk slutare används för att avleda en specifik puls till förstärkning och formatering genom systemet. Pulsen, vilken innehåller endast omkring 10⁻³ J laser-energi, formeras spateiellt och, om behövt, också tidsmässigt, synkroniseras, före förstärkning. Eftersom det behövs energibelopp på uppemot 1000 J/strålknippe, måste de kaskadkopplade förstärkarna producera en op-

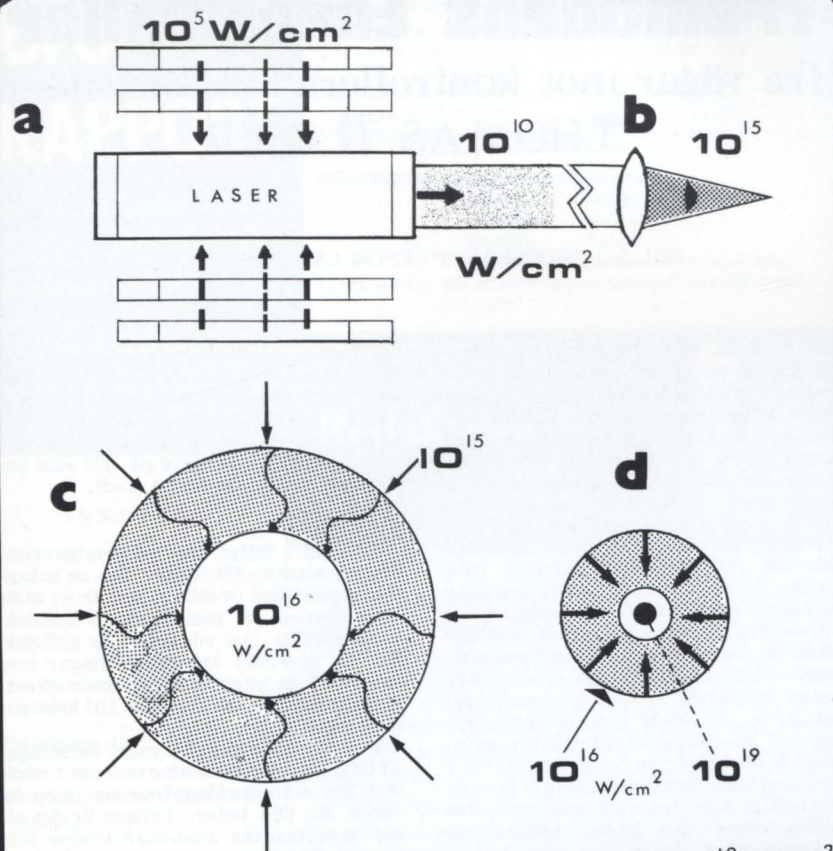
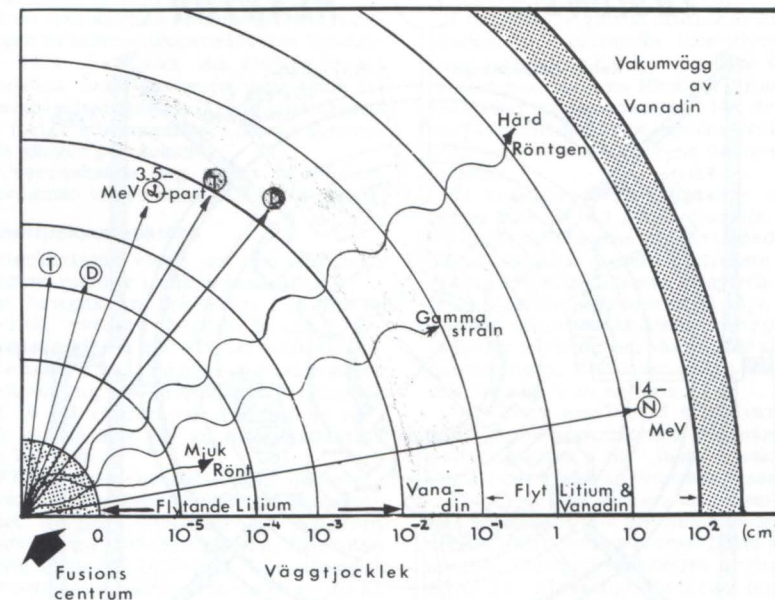

fig 4(a-d) **INTENSITETESKALERING T. 10^{19} W/cm^2**

kan åstadkommas i fyra steg. Laserförstärkarsystemet (a) koncentrerar energi såväl i rum som tid från 10^5 till 10^{10} W/cm^2 . Laser-strålens fokusering (b) bistår med en ytterligare faktor på 10^4 till 10^5 . Atmosfären kring mikro-sfären fungerar som en termisk lins (c) och transporterar input energin till det ablaterande klotets mindre yta, därigen ökande intensiteten till ca 10^{16} W/cm^2 . Implosionen (d) fungerar både som en hydrodynamisk lins och som omkopplare. Materierörelsen koncentrerar den kinetiska energin in i en krympande yta. Slutligen omvandlas den kinetiska energin till lägesenergi på mycket kortare tid än genereringen av kinetisk energi. Intensiteten 10^{19} W/cm^2 erforderligt för kompressionen uppnås sålunda.

REAKTORVÄGG I SNITT

fig 5

Strålning emanerande från fusionsreaktionen kolliderande med reaktorkammaren första-vägg penetrerar vägg till olika djup beroende på energinnehåll. Väggens måste konstrueras för att minimera strukturskadorna. C:a 70 % av frigjord energi bärs av de 14,1 MeV neutronerna, c:a 25 % av laddade partiklar och några få procent av röntgenstrålning. Filmen av flytande litium stoppar mjuka röntgenstrålar och laddade partiklar vilka hopar sig i bubblor.

tisk förstärkning på 10^5 till 10^6 .

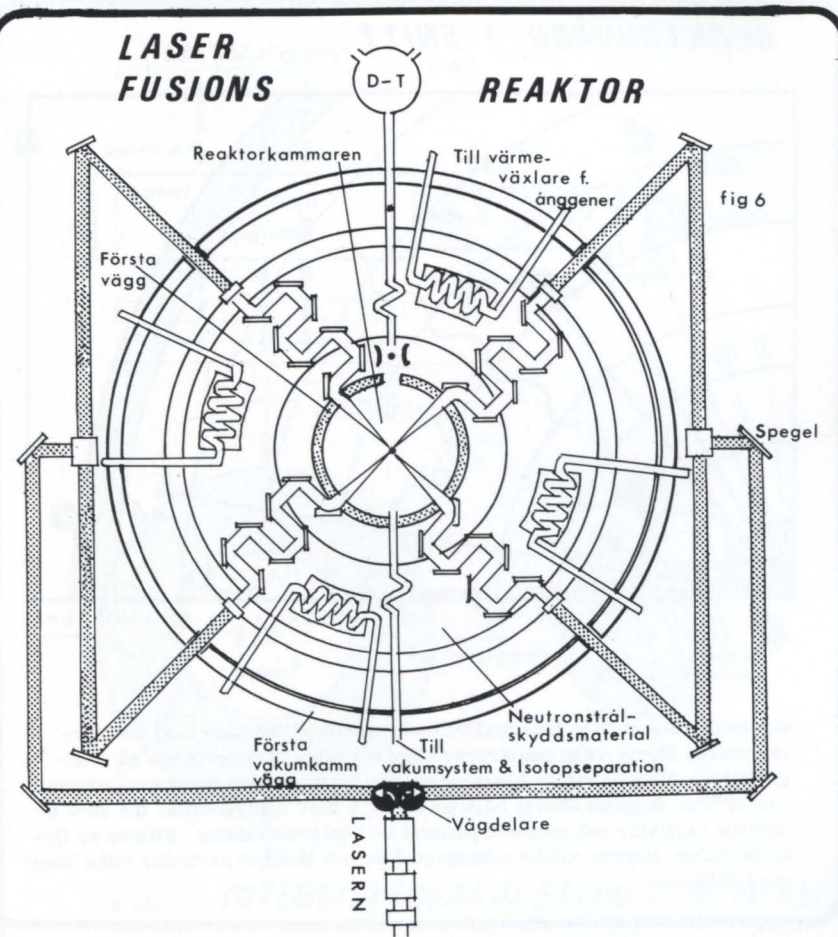
Laser-systemet består av 12 till 20 parallella, 55 m långa förstärkarsteg i 11 moduler, drivet av en enda oscillator för att tillförsäkra en optimal synkronisering. De fokuserade strålknipporna, bärande 50 till 100 TW optisk energi, kan bestråla bränsleklotet med 10 kJ energi under 100 till 500 picosekunder, motsvarande en toppeffekt på 20 till 100 TW.

KMS FUSION har under uppförande en 2 TW laser för vetenskapliga försök och räknar med att ha den i drift under 1976. KMS fysiker tror inte på glas-laseranordningar utan satsar på en gas-laser

för att uppnå högrepitiv funktion med högre verkningsgrad, åtskilliga procent jämfört med 0,1 %.

Fusionsteknologi

I likhet med plasmainslutningsteknologin, är kraven på tekniskt avancerade lösningar omfattande. Se ex. fig. 5. Detonationen av mikrosfären i reaktorn för normal elkraftsproduktion inträffar inom tidsrymder av 10^{-11} sek eller mindre. Då den härvid frigjorda energin är minst 10^7 J , ungefär det som frigörs vid detonation av 1 kg dynamit, är max. fusionsgenererad effekt ($10^7 : 10^{11} =$)

Ett kraftverk baserat på principen om laser-inducerad väteisotopfusion är idémässigt enkel. D-T i mikrosfärer, 1/10 mm i diam., leds elektrostatiskt i sicksack mönster till ett fritt fall in i reaktorkammaren. Där bestrålar de symmetriskt och imploderar. Sicksack-banan betingas av behovet att förebygga utstrålning av röntgenstrålning och neutronflykt från explosionen. 100 mikrodetonationer/sek genererar enl. beräkningar mellan 100 och 1000MW elektrisk kraft.

1018 W. Även om effekten är intermittent, är den dock, i beaktande av skalan, större än summan av all annan av människan maskinellt producerad energi.

Den teknologiska utmaningen i utvecklingen av laser-inducerad fusion innefattar bl.a. hur man ska förfara för att innesluta dessa oavbrutet upprepade fusionsresultater mikrodetonationerna att fortgå störningsfritt i årtal hundratals gånger per sekund.

Överraskande nog anses de tekniska problemen vara i stort sett lösta redan.

Laserfusionsreaktorn

Beräkningar visar, att i en tänkt medelstor reaktor i vilken beskrivna D-T-klot bringas att implodera i en takt av 40/sek, vardera frigörande c:a 5 MJ, genererande c:a 200 MW termisk effekt. Alternativt kan man i en liten reaktor använda sig av bränsleklot frigörande c:a 10 MJ vardera och i en takt av 100/sek varvid man får en reaktoreffekt på c:a 100 MW.

För en typ av bränsleklot nu under utveckling hos KMS FUSION är energiutbytet (frigjord fusionsenergi : tillförd laserenergi) 100-faldigt, och förväntas kunna stiga till 1000-falt. För att uppnå 1 megawatts effekt erfordras en 10 kJ laseremitterad energiimpuls. Om den tidsrymd inom vilken en energi på 10 kJ anbringas uppgår till åtminstone 1 nanosekund, blir laserns utgångseffekt för det momentant uppträdande toppvärdet, c:a 10 TW.

En 300 kJ laser med 10 % verkningsgrad initierande 100 fusioner/sekund ger c:a 1000 MW effekt.

De första laserfusionsreaktorerna kommer sannolikt att uteslutande använda D-T som bränsle, eftersom kravet på lasereffektivitet är lägst här.

Nästa steg vore en rak D-D fusion vilken bör kunna åstadkommas med en 10^6 J laser. En sådan teknologi skulle förenkla

la reaktorkammarens konstruktion. Bl.a. skulle tritiumproduktionen tillgodoses som biprodukt och behovet för den inre litiumbegränsningen elimineras.

I fusionen frigjorda neutroner kan användas f.a. omvandla icke-klyvningsbara isotoper till klyvningsbara sådana i likhet med vad som försigår i fissionsreaktorer av breeder-typ. Det är tänkbart att hybrid fission-fusionsreaktorer kommer att föregå de rena fusionsreaktorerna.

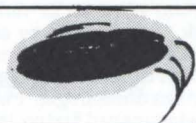
El-kraftsproduktion förutses till en början ske på det konventionella sättet via turbindrivna generatorer matade med ånga. Det gäller att på effektivaste sättet ta vara på den ur fusionen frigjorda energin, särskilt neutronerna på 14,1 MeV. Man kan absorbera kollisionens energin i ett lämpligt medium, ex. vatten, för att producera ångan. En meter vatten absorberar över 90 % av energin.

Det finns emellertid effektivare sätt än att gå via ångkraftverk. Merparten av neutronenergin ur fusionsreaktionen binds i det högkomprimerade plasmat.

Det är välkänt, att om ett plasma tillåts expandera mot ett omslutande magnetiskt fält, komprimeras fältet genom trycket. Sammantryckningen av magnetfältet är tillräckligt för direkt omvandling till elektricitet genom den elektromagnetiska induktionsprincipen som upptäcktes av Faraday. Man låter magnetfältets kraftlinjer skära induktionsspöls lindningar.

Det är möjligt att den nu beskrivna metoden kommer att ge en fungerande fusionsreaktor före plasmainslutningsförespråkare får någon av sina konstruktioner att fungera. Lasermetoden förutsätter att de ännu icke existerande anordningarna, med avseende på energiinnehåll per puls, kan förverkligas innan andra konkurrerande metoder tar de för forskningsändamål tillgängliga resurserna i anspråk.

DÅ VIKINGPROJEKTET DRAGIT UT PÅ TIDEN OCH VI GÄRNA VILL PRESENTERA FÄRSKA DATA OCH DE RESULTAT VIKING 1 OCH VIKING 2 KOMMIT FRAM TILL. KOMMER DEN UTLOVADE ARTIKELN FÖRSTINUMMER 1 1977. VI HOPPAS DÅ ÄVEN KUNNA SVARA PÅ FRÅGAN OM DET FINNS LIV PÅ MARS ELLER EJ OCH PRESENTERA EN DEL FOTON FRÅN MARSYTAN.

BORSÖKNA, 4/7 1976

På söndagskvällen uppmärksammade fru Anna-Lisa Skog med familj och gäster vid sommarstället i Borsökna ett märkligt himlafenomen. Det var mellan 23.00 och 24.00 som de plötsligt observerade något som de tyckte var en stjärna som sakta rörde sig. De tog sedan fram kikare och då upptäckte de att föremålet hade formen av ett uppochnedvänt paraply med antenner på undersidan. De säger att det hade ett vackert sken och borde inte ha varit så långt borta eftersom deras kikare inte var så stark. (Eskilstuna-Kuriren, 6/7 1976)

FALKENBERG, ?/7 1976

Enkväll i mitten av juli såg en 60-årig falkenbergare ett oidentifierat föremål. Det var omkring kl. 23.00. Den besvärande värmen inomhus gjorde att han gick ut och satte sig på en bänk utanför bostaden. Området framför honom var en stor och öppen gräsplan. När han suttit där en stund drogs hans uppmärksamhet till ett stort föremål som avtecknade sig mot månen.

Föremålet kom närmre och närmre och han såg det gå ned på gräsmattan 30-40 meter framför honom. Det sänkte sig sakta och alldeles ljudlöst och liksom studsade ett par gånger innan det stod still i ungefär 45 graders lutning.

Föremålet var cirkelrunt, uppskattningsvis 5-6 meter i diameter, tjockt på mitten och avsmalnande mot sidorna. Färgen var gråaktig och föremålet verkade vara gjort av metall. Det saknade vingar och fönster.

Han tyckte att han borde ha vittnen till händelsen och skulle därför stiga upp och tillkalla någon i huset, då han plötsligt upptäckte att han inte kunde röra sig. Benen var helt förlamade och han var oförmögen att stiga upp från bänken. Känslan av förlamning sträckte sig även upp i kroppen.

Så småningom höjde sig farkosten från marken. Den steg tyst rakt upp och på ungefär 50 meters höjd svängde den i stark vinkel och försvann i östlig riktning. Den förlamande känslan försvann samtidigt som föremålet.

(Hallandsposten, 16/9 1976)

SMEDJEBACKEN, 18/7 1976

Märta Wikman i Smedjebacken och tre andra personer såg ett föremål segla i luften vid Wikmans sommarstuga i Storsand på söndagen. De skulle gå till en bekants fritidshus då de hörde ett sus och ett fräsande i luften. När de tittade upp fick de se ett raketliknande föremål, som de uppskattade till omkring en meter långt.

"Raketen" som var kamouflerad, hade vingar i aktern och kom från Vibberbo-hållet och gjorde en sväng över sjön Barken och styrde sedan mot Torrbo och försvann strax

över trädtopparna. Fru Wikman tror att de såg föremålet i ungefär en minut. (Dala-Demokraten, 20/7 1976)

VIBOLLSJÖN, TIVEDEN, 18/7 1976

Ingvar Isfeldt och Leif Pettersson befann sig i söndags vid Vibollsjön i Tiveden några kilometer nordväst om Igelbäcken, när ett svårbeskrivbart ljud hördes över dem. De var ute för att se sig om i naturen och klockan var kvart över tio på förmiddagen.

Föremålet kom från norr och fortsatte mot söder, kanske sydost. Det såg runt ut och dess diameter uppskattades till 3 till 10 meter. Föremålet var gråsvart och upptäcktes efter att de hört ljudet i tio sekunder och försvann sedan efter ungefär fem. Föremålet tycktes ha en hög men svårbestämbar hastighet. Höjden uppskattades till 500 till 1500 meter och ungefär lika långt bort.

(Skaraborgs Läns Annonsblad, 23/7 1976)

BYVIKEN, 21/7 1976

Ett sällskap på nio personer vid Byviken utanför Härnösand observerade på lördagskvällen nio mörka kroppar i plogformation på himlen. Man beräknade höjden till 8-10.000 meter och noterade att ett av föremålen som var mörka och triangelformade var större än de andra. Fyra var medelstora och fyra mindre. Föremålen observerades under sammanlagt fjorton minuter.

(Västernorrlands Allehanda, 26/7 1976)

KOLSTAD & ÅKERHAG, 15/8 1976

Från flera håll på Öland rapporterade man i söndags att man iakttagit ett himlafenomen. Bl.a. ifrån Kolstad och Åkerhagsområdet finns flera observatörer som sett ett stort rött och klotformat föremål med hög hastighet passera över slottsruinen.

(Östra Småland, 16/8 1976)

ENKÖPING, 16/8 1976

I måndags kväll såg en familj på Lillsidan i Enköping ett glödande föremål på himlen. Man trodde först att det var ett flygplan, men när det kom närmre liknade det mest en flygande glaskula. Föremålet observerades vid ett par tillfällen och kom från Västeråshållet och färdades i riktning mot Enköping.

(Enköpings-Posten, 18/8 1976)

SOLLERÖN, 4/9 1976

Klockan 20.45 på lördagskvällen såg familjen Nils Bäckström ett kraftigt ljussken. Det lysande föremålet var två till tre meter långt, hade avlång form och på mitten såg det ut som det lyste en lanterna. Föremålet liknade en båt.

(Falu-Kuriren, 8/9 1976)

STENNÄS, BJARHOLM, 4/9 1976

Två ljuspunkter med starkt sken som strök över talltopparna i Stennäs, Bjarholm, såg familjen vErner Eriksson vid 21-tiden på lördagskvällen. De två ljuspunkterna svepte förbi i riktning mot sydost. Det var absolut inte något flygplan, försäkrar man hos Erikssons.

(Västerbottens-Kuriren, 10/9 1976)

VORMSELE, 4/9 1976

I lördags kväll befann sig makarna Vera och Valter Blomstrand, från Lycksele, i sommarstugan i Vormsele. De satt och tittade på TV när de genom fönstret fick se ett lysandeföremål, som spred ett kraftigt gulrött sken, passera förbi och sedan försvinna bakom ett berg i närheten. De kunde inte höra att föremålet gav ifrån sig något ljud.

(Västerbottens-Kuriren, 10/9 1976)

FALUN, 6/9 1976

På måndagskvällen observerades ett stort och runt föremål över Falun. Det såg närmast ut som en stor lampa och lyste med gult sken. Det vände efter en stund och skenet blev då mera brunaktigt. Skenet rörde sig litet upp och ner, men något ljud hördes inte. Observationen gjordes i Bojsenburg i riktning över centrala Falun.

(Falu-Kuriren, 8/9 1976)

SMIDJEHOLMEN, 15/9 1976

Vid 19-tiden på onsdagskvällen såg Jonas Hoffström, 11, Anders Lundström, 9 och Lars Lundmark 9, ett föremål över Smidjeholmen. Det var ett platt, vitt ljussken som visade sig i ungefär 10 sekunder på himlen. Föremålet blinkade till, vände och försvann.

(Norra Västerbotten, 18/9 1976)

BOGEN, 17-18/9 1976

För några dagar sedan höll snickaren Oskar Gustavsson, Bogen, på med arbete hos fru Eldbjörn Andreasson strax intill norska gränsen. Vid 12-tiden då de satt i trädgården och tog en paus hörde de plötsligt en hög ihållande ton, påminnande om ett flyglarm och sekunderna efteråt såg de båda en brunaktig projektil, cirka 50 cm lång dyka upp över skogskanten, styra ned mot gården, passera över huvudena på dem och snedda över taket på ett intilliggande garage. Föremålet försvann mycket snabbt och Oskar Gustavsson berättar att det sprakade om föremålet ungefär som kring en påskrakat. Flyglarmstonen höll i sig hela tiden och ett väldigt luftdrag kom efter. "Projektilen" verkade vara försedd med vingar och kom från sydväst och försvann i nordost.

(Arvika Nyheter, 20/9 1976)

SÖDERÅS, 18/9 1976

Flera personer i Söderås såg på lördagskvällen vid 20.15-tiden ett ljussken på himlen. Det var en starkt lysande "stjärna" som rörde sig på himlen i en oregelbunden bana. Från centrum av ljuset syntes dessutom en stråle av samma typ som brukar komma från kraftiga strålkastare med liten ljuskärna.

(Falu-Kuriren, 20/9 1976)

BJURSÅS, 23/9 1976

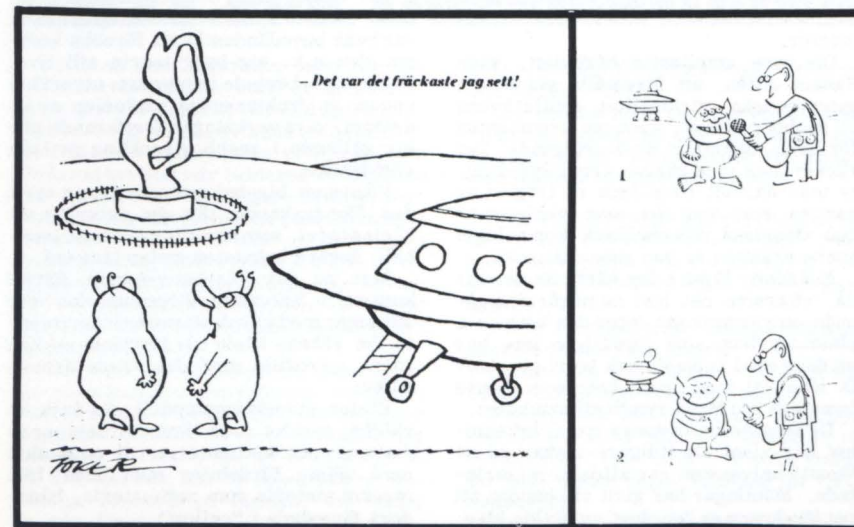
Ett himlafenomen syntes på torsdagskvällen över stora delar av Sägmyra och Bjursås. Det lyste skarpt och såg ut som en stjärna med taggar på. Den rörde sig först men stannade sedan på himlen.

(Dala-Demokraten, 24/9 1976)

SMEDJEBACKEN, 25/9 1976

På lördagskvällen var en ludvikabo tillsammans med en kamrat från Ramnäs för att fiska vid Kolviken i Smedjebacken. Vid 19-tiden uppmärksammade duon ett föremål som rörde sig mot söder. Det visade ett blåvitt pulserande sken. Höjden bedömdes till ungefär 400 meter. Någon timma senare såg de återigen ett oidentifierat fenomen. Det var två föremål som rörde sig i helt motsatt riktning och på betydligt högre höjd. De såg ljusen som två streck på himlen som liksom bromsade upp och gjorde en tvär manöver i sidled.

(Bergslagsposten, 29/9 1976)

Prof. HANNES ALFÉN:

Universum uppbyggt av celler

Måndagen den 12/7, vid antimateria-mötet i Wenner-Gren Center i Stockholm, lade Hannes Alfén fram sina ideer byggande på teorier utarbetade av kollegan Oskar Klein.

Oskar Klein har utvecklat en kosmologi som ofta benämns den symmetriska kosmologin. Enligt den skulle det i universum - eller megagalaxen, som de sakkunniga helst uttrycker sig - finnas precis lika mycket vanlig materia och antimateria (materia uppbyggd av elementarpartiklar med motsatt elektrisk laddning och magnetiskt moment).

En sådan symmetri verkar säkerligen tilltalande för de flesta forskare, men det föreligger samtidigt ett omisskännligt motstånd mot en teori som med naturövdighet måste leda till att de gängse teorierna inom den kosmiska fysiken måste omprövas.

Det förhåller sig ju så att de flesta i dag giltiga teorierna härrör från den tiden då det allmänt ansågs att all materia måste vara vad vi idag kanske lite vårdslöst kallar för vanlig materia. Någon antimateria finns alltså inte med i dessa teorier.

Det vore emellertid barnsligt, sade Hannes Alfén, att föreställa sig att det symmetriska världssalltet skulle kunna bli snabbt godtaget, även om argumenten för denna symmetri är övertygande. Det räcker inte med gängse argumentering, ty man har att övervinna en tröghet av samma sort som den som rådde innan den klassiska ptolemaiska kosmologin kunde ersättas av den kopernikanska.

Kanske är läget i dag värre än det var då, eftersom det just nu pågår djupgående omvärderingar inom den kosmiska plasmafysiken som egentligen inte har ett dugg med kosmologisk teori att skaffa men väl med upptäckter som gjorts inom den moderna rymdverksamheten.

De senaste årtiondenas rymdverksamhet har visat att tidigare tankar på ett "tomt" universum var alldeles missriktade. Mätningar har givit vid handen att det förekommer "språng" av skilda slag,

s.k. diskontinuiteter.

Det är bl.a. detta som gör att man börjat räkna med en sorts cellstruktur hos megagalaxen. Magnetfältstyrkan, den elektriska laddningen, densiteten (tätheten) och temperaturen kan skilja sig avsevärt mellan två näraliggande "celler".

Även om vi godtar att all materia inom ett avstånd från "vår" sol på en miljon km är vanlig materia, så måste vi betänka att detta avstånd endast är några få hundra delar av avståndet till den närmaste stjärnan. Det finns alltså gott om utrymme för "cellväggar" som skiljer vår soldominerande region från andra stjärnors.

Om vi skulle hävda att någon eller några av våra närmaste stjärnor skulle bestå av antimateria, så kan det påståendet inte jävas av några observationer.

I själva verket är det så att den nya teorin ingalunda svär mot under lång tid gjorda observationer, men väl mot tidigare uppställda teorier.

När Oskar Klein började utveckla sin teori om den symmetriska megagalaxen var hans huvudändamål att försöka komma den s.k. big-bang-teorin till livs. Enligt den började universum utvecklas genom en fruktansvärd explosion av en uratom, vars verkningar fortfarande gör sig gällande i snabb utveckling av hela världssalltet.

Eftersom big-bang-teorin länge varit den förhärskande, är det naturligt att Kleins teori, som har ett helt annat innehåll, legat i bakvatten under lång tid.

Men nu när big-bang-teorin börjat komma i bakvatten eftersom den inte stämmer med gjorda observationer måste det räknas Klein till förtjänst att han råkat i konflikt med den, sade Hannes Alfén.

Kleins utvecklingsmodell går från ett väldigt gasklot med jämn fördelning av materia och antimateria till en modell med ojämn fördelning men ändå lika mycket materia som antimateria, båda dera fångslade i "celler".

Detta är det första i en serie av tre foton, påstådda tagna av ett UFO på Corsica 1971. Originalfotona var diabilder.

1971 års Corsica-foton

De foton som uppträder med den här artikeln tycks hamna bland de äkta UFO-foton som har kommit till ufologers kännedom. Ursprungligen tagna med diafilm, så fick man naturligtvis erfara en viss förlorad kvalitet när bilderna överfördes till färgbilder. Ytterligare kvalitet förlorades när färgbilderna publicerades i Skylook i svart-vitt (och nu ytterligare en försämring vid överförandet till UFO-Rapport). Icke desto mindre är serien av tre foton tillsammans med ett flertal vittnes vittnesbörd imponerande även i svart-vitt tryck.

Som svar på hur dessa tre foton togs, var omständigheterna följande: En familj från Grenoble i Frankrike, har en andra bostad på Corsica. De hade just ställt upp kameran på stativ för att ta några foton på sitt nya hus, när de upptäckte ett underligt föremål på himlen. De kunde ta tre färgbilder av det innan det för-

svann. Datum för denna observation var den 12 febr. 1971.

Den kanske mest detaljerade utvärderingen av fotona idag dök upp i den franska tidskriften "Phenomenes Inconnus." Den franska artikeln följer här:

"EN EXCEPTIONELL FOTOGRAFISK DOKUMENTATION av Phillippe Tourner, el-ingenjör och vetenskaplig konsult för OURANOS (fransk UFO-organisation).

Plats: På vägen från Olmo på Corsica, ungefär 20 km från Bastia.

Datum och tid: 12 febr. 1971 klockan 19.00 (solen lågt över horisonten).

Fotografens och vittnenas bakgrund: tre vittnen vilka alla var kända av vår (OURANOS) vice ordf., Pierre Deval. De hade redan något intresse för UFO-fenomenet.

Fotonas kvalitet: Den bästa studerade

Foto nummer 2.

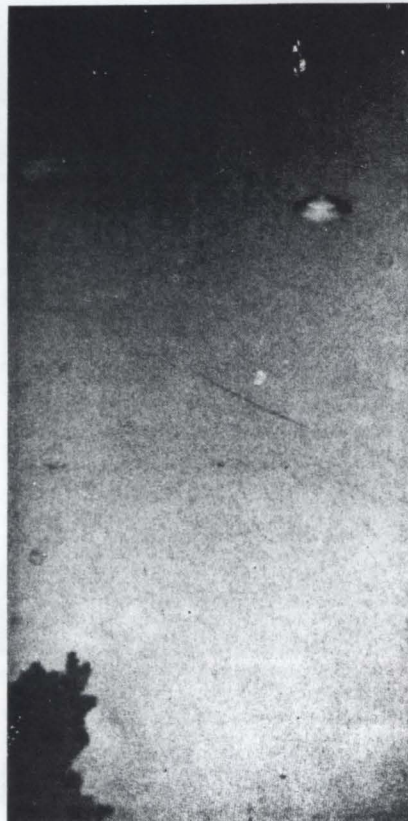

Foto nummer 3.

kopian var en med måtten 125 gånger 85 millimeter, gjord på fotopapper i färg, vilken Pierre Deval visade mig.

Vi försökte efter bästa förmåga komma på något som tydde på att de var falska. Fotona som sådana var av mycket god kvalitet och de ursprungliga diabilerna (tre stycken) var av särskilt god kvalitet. Föremålet i fråga tycks vara helt fulländat från vår begränsade synvinkel. Himmelsbakgrunden är blå vacker skymning, och föremålet tycks verkligen befinna sig framför några små vita moln som finns på fotot. Det studerade fotot var gjort från den andra dian, vilken visar föremålet tydligast (se bild nr 2).

För att göra en bra studie av möjlig förfälskning, skulle det vara nödvändigt

att känna till luftdensiteten, vilket skulle ge en mer exakt mätning av avståndet från fotografen till föremålet. Om det är en förfälskning, vilken sorts objekt eller flera objekt har använts till händelsen? Eftersom föremålet vidare har vänt sig något mellan andra och tredje bilden behållande samma vinkel, så skulle ett mycket stort antal foton (och därmed kostnad för film) av manuella uppskjutningar inte ha gett en sådan sammanhängande rörelse i åtföljande foton. Endast ett föremål upphängt med en osynlig tråd utanför synfältet skulle kunna ge en så övertygande förfälskning. Jag tror att vi måste studera dessa foton med tanken att deras äkthet är säker.

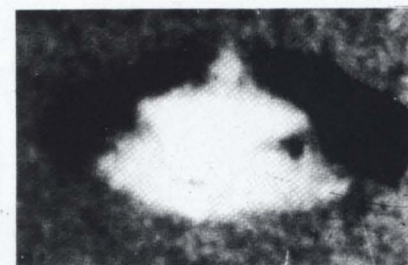
De två springorna liknande gluggar

har diskuterats omfattande redan från början, så ska jag inte alls dröja vid dem. Den första fråga som jag ställde till mig själv rörde det starkt lysande området på den nedre kanten fram, i mitten på diskusen. På grund av skuggeffekter ger detta område (eller utbuktning) intrycket av en håla på högra kanten av diskusen. Kan det vara en utbuktning eller utväxt på diskusens kant, kännetecknande en möjlig observationsapparat (se fallet i Mendoza, Argentina den 24 maj 1971) eller kan det vara en inre kupol undertill av vilken vi endast ser den lägsta delen, resten gömd av diskusens kant, eller kan det vara fråga om två "byggnader" på en gång? Skenet är för starkt och fotografiet av föremålet för litet för att vi ska kunna dra fram en slutsats.

Den andra frågan (kanske den viktigaste) rör den otvivelaktiga närvaron av ett visst antal mycket tydliga, radiala, tydliga vita ränder som börjar vid diskusens kant och slutar ungefär halvvägs mellan kanten och den övre kupolens fot. För att lokalisera ränderna skall jag använda en riktningsskott som ges av en klocka, genom att föreställa sig en skugga på föremålet, vars axel motsvarar den på "tefaten" sett underifrån, där 12 vrides mot botten av bilden. Den första synliga randen finns vid omkring kl. 2. Den andra randen, mer synlig, finns vid ungefär kl. 3.30. Dessa två första "vita" ränder finns på den skuggiga delen, till höger på fotografiet och är helt synliga. En tredje rand, mindre synlig på grund av det ljusa frampartiet, uppträder vid ungefär kl. 5.00."

Vid undersökning av dessa tre foton själv, fann jag att det mycket tydliga molnet som syns på foto nr 2 också syns tydligt på de andra två foton. Detta tycks göra det självklart att dessa tre foton togs i snabb följd eftersom molnet ser likadant ut på alla tre bilderna. Också dess position i förhållande till träden är densamma på alla tre foton, vilket tyder på att föremålet ändrade position medan det fotograferades.

En annan intressant sak är solens position när dessa foton togs. Enligt den givna rapporten från Frankrike var den "lägt över horisonten". Det kan lätt ses att på foto nr 1 skiner solen från löven på trädet längst ned till vänster på fotot. Föremålet är vid den här tidpunkten tippat i en vinkel vid vilken solen träffar det så att endast en liten del av det har skugga. Jag tror att solen är "lägt över

Förstoring av foto nummer 3.

horisonten" som det påstås och att trädet och UFO:t bekräftar faktumet.

Min sista kommentar till dessa tre UFO-foton är att på varje foto uppträder överdelen av tydligen döda grenar hos detta träd. Genom att lägga foton över varandra kan man se den rörelse som gjordes av föremålet medan det fotograferades. Dessutom tror jag att kamerans svängdes av fotografen eftersom första skottet liknar mer hur man antar att kameran skulle varit placerad på ett stativ för att fotografera ett hus och omgivande område. Dessa foton verkar vara äkta foton av en underlig flygande diskus. Jag presenterar foton och de skrivna fakta för din granskning.

KÄLLA: Skylook no. 81, aug. 1974.
Översättning: Borgny Tingstedt.

FORTS. FRÅN SID 22

RYMDFART: Luna 24

tillsluten behållare. Man hoppas finna "månjärn" som inte rostar. Sådant har tidigare framställts i ryska laboratorier. Men det är dyrbart och finns fyndigheter på månen kan de betala hela rymdforskningen.

SOJUS 22

Den 15 september lyfte rymdskeppet Sojus 22 från Sovjetunionen. Besättningen består av Valerij Bykovskij och Vladimir Aksenov. Sojus 22 sändes upp inom ramen för ett rymdsamarbete mellan kommuniststater och är försedd med kamerautrustning. Syftet är att förbättra metoderna att studera jordens geografi och geologi från rymden.

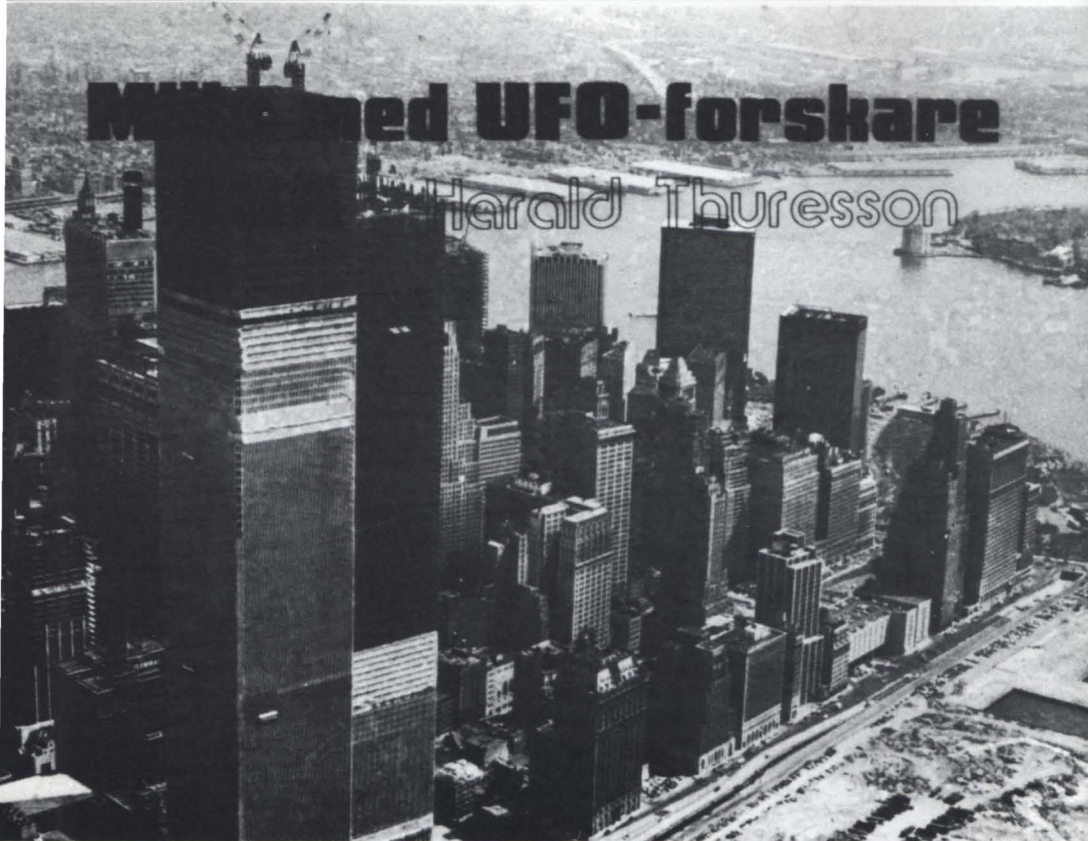
KÄLLOR: Ufo-Nyt 4/76

Smålands Dagblad 24/8 -76

Smålands Folkblad 17/9 -76

Mitt med UFO-forskare

Harald Thuresson

Så har då hösten kommit igen och man har fått lite distans till sommaren med tillhörande semester. Om man varit med om något speciellt under semestern, så taret ett tag innan man har fått ordning på sina tankar. Vare sig det var något roligt eller tråkigt, så kan man så att säga inte tänka riktigt klart med en gång. För min del var det en gammal dröm som gick i uppfyllelse.

De flesta människor har drömmar. Dessa (drömmarna) är ofta inte realistiska. Några människor har satt upp mål, vilka de försöker uppnå. Målen måste vara realistiska för att man inte ska tappa sugen medan man arbetar på att få dem uppfyllda. Drömmar och mål är olika för olika människor. Att t.ex. köpa en ny bil kan vara en dröm för en person med, milt sagt, halvtaskig ekonomi, medan detta kan vara ett mål för en annan person med lite bättre ekonomi.

En av mina drömmar sedan många år har varit att få göra en riktig dundersemester i USA. På nyåret 1976 såg jag plötsligt min chans. Tidigare har det inte gått. Antingen har det varit dispo-

nibeltid för semester eller mina ekonomiska tillgångar som inte räckt till. Men nu äntligen fanns det alltså en möjlighet: Min dröm övergick till att bli ett mål. För att man ska kunna njuta ordentligt av en sådan resa, så måste man ha, inte obegränsat, men tillräckligt med slantar med sig. Det gällde alltså att bättra på ekonomin. När denna stora barriär var övervunnen, genom jobb och lite lån från förstående föräldrar, var det bara ett partusen (tycktes det då) småsaker som skulle fixas till innan allt var klart.

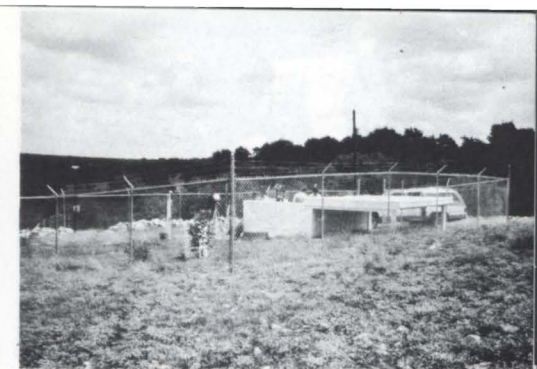
Efter sju sorger och åtta bedrävelser och fyra intermezzon, som fick mig att fundera på om jag någonsin skulle komma iväg, så landade jag äntligen på Kennedy International Airport utanför New York. Denna fantastiska stad, stor och smutsig - men så sköön, där människor med alla hudfärger finns representerade och (nästan) jordens alla språk talas. När man närmar sig New York från luften, ser Manhattans skyskraper ut som nålar på en dyna. Man får garanterat en annan uppfattning när man vandrar omkring mitt ibland dem... Då man fått lite

Air and Space Museum i Wash. D.C., öppnat 76-07-02.

perspektiv på en sexveckorstripp runt landet, får man hålla med amerikanerna: Manhattan är inte New York och New York är inte USA. Efter fyra dagar på denna hektiska ö för jag alltså vidare: Mot Washington D.C., huvudstaden i ett land som i år firar 200-årsminnet av sin självständighet, och i vilket de flesta tycker att de är störst, bäst och vackrast i världen. Där tillbringades alltså nationaldagen, den 4 juli. Stön! Säg vad man vill om detta folk, men när det vill ha roligt, då har det verkligen roligt med besked. Där fanns aktiviteter och festligheter och jippon som skulle kunna få vilken fest-Prisse som helst från Svedala på knä, bokstavligen talat... Alla som tillbringade 4 juli i USA's huvudstad kommer att minnas detta så länge de lever, helt säkert!

Som UFO-intresserad var jag förstas angelägen om att få träffa likasinnade. Första tillfället gavs i Austin, Texas. Där finns ett forskningscenter, Project Starlight International, vilket lyder under Ass. for Understanding of Man. Detta är det första centret i VÄRLDEN med FAST ANSTÄLLDA ufologer! Det vore något för Sverige, det! Människor, som PÅ HELTID söker finna svar på alla frågor som genast uppstår, när man börjar tala om UFOs. Och som får betalt för jobbet! Centret har fem (!) fast anställda och dessutom fyra som jobbar där ideellt, på deltid. Men så får de minsann också saker och ting gjorda där. 20 miles norr om Austin har de byggt upp, vad de själva kallar ett laboratorium. Detta ligger i ett område där det tidigare varit nio intressanta UFO-observationer. Labbet är precis färdigbyggt och har en utrustning som är värd många 10-tusentals dollar! En del av den mycket, mycket avancerade apparaturen har de visserligen byggt själva, bl.a. med hjälp av ett tekniskt kunnande från San Diego, California, men det är lätt att förstå att det trots detta är nedlagt enorma summor

PSI:s "labb".

på detta labb. Det är helt automatiserat och startas upp med en censor i marken. Tre kameror, för stereofoniskt djupseende, och två bandspelare och en enorm skrivare startas genast (se även bild på omslaget). På den ena bandspelaren finns ett meddelande inspelat, vilket, med hjälp av en, mot objektet riktad, laserstråle, sänds iväg. På den andra tas eventuella meddelanden från objektet emot. Då man får bilder på objektet från tre håll och vet kamerornas läge, kan man exakt bestämma objektets position respektive bana. Medan detta sker, tar man på en fantastisk skrivare upp uppgifter om Greenwich-tid, lokal tid, förändringar i de magnetiska vågrörelserna, vibrationer i marken och en massa andra spännande saker. Foton, ljus- och ljudimpulser från objektet samt skrivarens utslag kan senare koordineras så att man exakt ser vad som av allt detta, har hänt ett givet klockslag. Allting startas upp, riktas, drivs och stängs av HELT AUTOMATISKT. Nästa år blir nästa grej klar: Automatisk uppriggnig till folk som är bosatta i det område där UFOt befinner sig. Detta görs av en dator som är kopplad till labbet. STÖN! Har du möjligen 1/2 miljon kronor, som du inte vet vad du ska göra med? Personalen på PSI bistår nämligen med vad de kan, vad gäller ritningar och tekniskt kunnande, vid uppförandet av liknande anläggningar runt om i världen...

Nåväl, efter ett kort besök på Nasa's Mission Control i Galveston, strax sydväst om Houston, gick resan vidare till Tucson, Arizona. Där besökte jag förstas Old Tucson, en "artificiell" gammal westernstad, där den från svensk tv så välbekanta High Chapparal-ranchen ligger. I Old Tucson spelas det väldigt ofta in nya western-filmer. Ökenmuseet i närheten med alla djur från Arizona-öken var också sevärt. I östra delen av (moderna) Tucson bor en pensionerad flygöverste, som har 2400 (häpp) dia-

Ray and Kitte Stanford med hund.

bilder och foton på UFOs. Coral Lorenzen berättade att hon skriver på en ny bok. Vilken i ordningen, vet jag inte. Hon är en flitig författarinna.

Efter en massa sevärigheter i California (San Diego, Los Angeles och San Francisco) närmade jag mig resans absoluta höjdpunkt: Chicago! Inte bara för att Chicago är Chicago, utan för att det i den staden bor en herre som alla UFO-intresserade känner namnet på: Prof. J. Allen Hynek. Jag hade redan innan jag lämnat Sverige, skrivit och frågat om jag kunde komma och hälsapa och fått ett överväldigande svar i retur, så jag var verkligen spänd på detta möte med världens kanske främste ufolog.

När jag kommer till en ny stad, har jag alltid för vana att skaffa mig en karta över staden. Och den bör vara så detaljerad som möjligt. På det viset har man alltid en uppfattning om väderstreck, avstånd och dylikt. Men, och det vill jag säga alla USA-resenärer, det där med avstånd gäller inte amerikanska stadskartor! På grund av städernas storlek (Chicago 4, Los Angeles 7 och New York 9 milj. inv.) så är bara någonting mellan var femte till var tionde gata inritad! På chigagokartan, jag fick tag på, gällde t.ex. att 1/2 cm på kartan tog en dryg halvtimme att gå! Vi hade bestämt att jag skulle komma upp till hans Center i Evanston i norra delen av Chicago mellan 2 och 1/2 3 en eftermiddag. Hela förmiddagen tillbringade jag i stadens stora planetarium. Och i tron att jag hade gott om tid, satte jag mig framför en tv, som var kopplad till en videobandspelare, där det kördes ett tv-program från kvällen innan. Det var i färg och handlade om Viking-projektet och var inspelat på Viking Mission Control. Jet Propulsion Laboratory (JPL), nordöst om Los Angeles. Chefen där hette visst Murray, tror jag. Carl Sagan, astrono-

Prof. J. Allen Hynek.

men var också med i programmet, som var mycket fascinerande och ungefär timplågt. Det var, kan man nog säga, en lätt chock jag fick, när jag insåg att klockan var 13.00 och att det var långt till Evanston. Håret reste sig i alla fall och jag kände kallsvetten börja sippra fram... Och jag menar, komma för sent till ett möte med Hynek, så 'nt GÖR MAN BARA INTE!!

Jag sprang till närmaste highway. Det tog 10 minuter (och var c:a 3 millimeter på kartan). Väl där såg jag en och annan ledigt taxi i den vänstraste av filerna. Men hur påkallar man uppmärksamhet när det är sju (7) filer mellan en själv och taxin?! Till slut kom det en i fil nummer tre, från mig räknat. Tänk dig en som lidit skeppsbrott och står på ett skär mitt i oceanen och ser ett fartyg på några sjö-mils avstånd! Jag fick tag på taxin... Resan tog 45 minuter och gick på 8.50 dollar. Det var det värt. Puh!

Det var med smått nervösa knän jag gick upp för en smal trappa och ringde på. Och ringde på igen. Inget hände. Jag gick ut på gatan och kontrollerade adressen. Jo, den var riktig. Och i porten stod det: Center for UFO Studies. Och jag gick upp igen. Denna gång bankade jag på dörren. Då kom en söt tjej och öppnade. Det var Hyneks sekreterare. Själv satt han i telefon. På grund av en del stängda dörrar hade jag inte hörts först. Så kom han ut till mig, där jag satt och väntade. En vänlig äldre gentleman med varma ögon och med det klassiska skägget, som man så väl kände igen från alla fotografier. "Well", sade han, "how about this! A friend from Sweden. It's not often we have people from Europe visiting us, and you're definitely the first Swede here with us." (Åh, så roligt! En vän från Sverige. Det är inte ofta vi har folk från Europa som besöker oss och du är definitivt den förste svensken här hos oss.) Och så satte vi oss ned och började språka. Först

ville han veta allt om URD's målsättning och uppläggning och hur långt det hade avancerat och inte minst om vilka människor som arbetade med det och yrkena på styrelsens medlemmar. Detta för att få klart för sig, antar jag, om det var ett gäng grabbar, som hittat på en kul grej eller om det var seriösa människor, vilka lade ner ett stort, allvarligt menat jobb för att bringa hela UFO-saken framåt. Jag hoppas att jag lyckats övertyga honom om det senare alternativet. Det måste nog varit så, för när jag var klar, sken han upp som en sol och sade att han hoppades och trodde på ett nära samarbete i framtiden. Kul! Då kommer Center-medarbetare nummer tre infarande med full fart. "Hey", ropade han, "det har varit en närobservasjon i Connecticut! 10-15 skolbarn var ute i skogen och campade och vaknade i morse av att det var ett underligt ljud utanför. När de tittar ut får de se ett cirkelformat föremål "stort som ett hus" alldeles ovanför trädtopparna. Efter bara några sekunder sticker det rakt upp i luften och försvinner utom synhåll på 2-3 sekunder." "Höru, får jag presentera Harald, killen från Sverige, som jag berättade för dig om," säger Allen helt lugnt. Vi hälsar. Det föreföll nästan som om Hynek har lagt det där med begeistring och upphetsning på hyllan. Men det är klart, har man som Hynek sysslat med dylika saker så många år, så har man väl hört det mesta. Han ger bara "yrvärdet" instruktioner att forska vidare och kolla och dubbelkolla alla uppgifter. Och berättar att det som flög in i rummet var chefredaktören, reportern och kontorspersonalen m.m. på den nya tidningen som Centret skall ge ut. Första numret skall komma ut i oktober -76. Då Hynek själv kommer att stå som ansvarig utgivare, vågar jag påstå att detta kommer att bli den mest sakliga, minst sensationshungriga och därmed en av de absolut bästa UFO-tidskrifterna i VÄRLDEN. Undertecknad skickade nyligen årsavgiften, 10 dollar, till Centret. (Adressen är: Center for UFO Studies, 924 Chicago Ave., Evanston, Ill. 60202, USA.) Inom ledningen för Projekt URD får vi diskutera om vi ska ge ut den varje månad på svenska, eller kanske en gång om året. Och i så fall till UFO-Rapports och GICOFF-Informationens läsare eller till vem som helst. I vilket fall som helst, så står Projekt URD som officiellt kontaktorgan för denna tidskrift

i Sverige, och dess namn är International UFO Reporter. Lägg detta namn på minnet, kära läsare! Du kommer i framtiden att höra talas om denna tidskrift!

Tyvärr blev vårt tre timmar långa samtal avbrutet flera gånger av telefonsamtal från hela USA. Men vad gjorde det? Tyvärr har världen bara en herre som heter J. Allen Hynek med sådan kapacitet, som min nyblivne vän, och det får man ju förstå att det finns fler som vill få ett snack med en sådan karl. Det rädde en febril aktivitet där hela tiden. Och mitt i alltihop ringer det på dörren och en orientalisk spågumma klickar på. Hon har varit med om både det ena och det andra i UFO-väg, sade Hynek, vad nu det kan betyda... Hur som helst, så ville gärna sekreteraren bli spådd i handen, vilket inte damen hade något emot. Vad som sades om sköna prinsari i silverglänsande Ferraris eller Lamborghinis (man måste ju hänga med i tiden) förtäljer tyvärr inte historien. På grund av rådande aktiviteterna hann vi, sekreteraren och jag, aldrig mer än hälla upp hans kaffe, förrän telefonen ringde igen. Hynek tillbringade större delen av eftermiddagen snackandes i telefon, drickande tre koppar kallt kaffe. För det mesta går det till så där, det får man ta med i beräkningen vid ett besök.

Mellan varven hann han i alla fall berättat att han hade två år kvar vid Northwestern University och att han därefter skall jobba på heltid på "sitt" Center. På en direkt fråga om hur och varför Centret startade, svarade han att det var en grupp vetenskapsmän, vilka ej var helt nöjda med de befintliga UFO-organisationernas arbetsinsatser och dessa insatserns kvalitet, och som därför startade detta Center.

Vidare berättade han något mycket intressant: Center for UFO Studies, såväl som Project Starlight International, under ledning av hans personlige vän, Ray Stanford, har båda ansökt om, och fått tillstånd, att få tillhöra den speciella grupp, ideellt drivna organisationer, till vilka privatpersoner och företag får ge, i den årliga deklarationen avdragsgilla, penningbidrag!! Det skulle vara något för URD, det! Woh!

Eller ta t.ex. telefonservicen, som vissa liknande organisationer kan erbjuda; En rad telefoner runt hela landet har, var de än befinner sig, ett speciellt riktnummer, i detta fall är serien 800-xxx-xxxx. Till denna serie kan man ringa

ASTRONOMISKA DATA
(Stockholms horisont)

Planet/datum	upp kl.	ned kl.	står i söder kl.	solen upp	solen ned
Mars 15/11	08.04	15.23	12.08	07.44	15.20
Mars 15/12	08.17	14.17	11.45	08.42	14.44
Mars 15/1	08.12	13.55	11.20	08.35	15.20
Venus 15/11	11.02	16.50	synlig i väster	Meteorskurur: 20/10-25/11 10/11 14-19/11 8-15/12 19-25/12	
Venus 15/12	11.22	18.20	"		
Venus 15/1	10.20	19.47	"		
Jupiter 15/11	15.25	08.09	00.07		
Jupiter 15/12	13.19	05.48	21.54		
Jupiter 15/1	11.46	04.17	19.56		
Saturnus 15/11	21.20	13.32	05.52		
Saturnus 15/12	19.20	11.35	03.56		
Saturnus 15/1	17.52	10.10	01.59		

kostnadsfritt, var man än befinner sig själv. Jämför 90 000! Här hemma ligger vi hästlängder efter jänkarna på många områden, det framgår med all önskvärd tydlighet.

Hynek och Jacques Vallee, dr och statistikkunnig m.m., bosatt och verksam söder om San Francisco har gemensamt givit ut en bok: "The edge of reality". Den är skriven på en engelska som inte är så svår som den i "The UFO Experience - ..." Jag FICK ett ex. med personliga hälsningar från en av författarna, gissa vilken... Sådant uppskattar man verkligen.

UFOCAT är en nationell samverkan mellan de största organisationerna. Det är en sammanställning över 85.000 observationer. Några är dubletter, men i runda tal ska det visst röra sig om bortåt 45.000 olika observationer. Vilket jättejobb att sammanföra dessa uppgifter. Ingen som helst analys är gjord på dessa. Datorn som används i detta fall är en IBM 360/65. Samma som Projekt URD har tillgång till! MMMMMUMS!!! Tala om framtida samarbete.

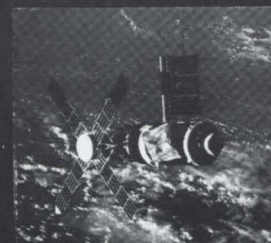
Undertiden vi satt och snackade, kom det in rapport på ytterligare en närobservation och en "avståndsdito". "Reportern m.m." såg man inte mycket till. Han hade jämt skägg med att kolla och dubbelkolla alla uppgifter som kom in.

Hynek berättade också att han planerade att resa till mellersta och östra Europa under augusti-september 1977. Jag frågade då försynt om han inte kunde tänka sig att göra en avstickare till Sverige. Och det ville han mycket gärna göra, och sade att han kunde hålla tal inför ett auditorium. Om vi så önskade skulle han mer än gärna tala med vetenskapsmän och regeringen!

Till sist vill jag gärna vidarebefordra ett tips, som Ray Stanford gav mig innan jag lämnade Austin, Texas; Om du skall tilltala en here, som du vet är både professor och Ph. D., så säg för farsingen inte "Professor NN", för det kan nästan vem som helst bli. Däremot blir man inte Ph. D. över en natt. Ph. D. är alltså en finare titel och bör därför användas. Då säger man lämpligen "Doktor NN".

RYMDFART

MARISAT - A

Enligt planerna ska den första satelliten i en serie av maritime satelliter, kallad Marisat, vara uppsänd från Cape Canaveral den 19 februari i år. Det nya satellitsystemet skall medverka till snabb och säker kommunikation mellan skepp till havs och landstationer. Den största användaren av Marisatsystemet de första åren kommer att vara amerikanska flottan, varefter kommersiell skeppsfart kan använda satelliterna. Marisat-A anbringas i en geosynkron bana över ekvatorn på 15° västlig längd över Atlanten. Den väger 655 kg och kommer att ha minimum och maximumhöjder över jorden på 185 och 36.762 km efter uppsändelsen. I sin fasta bana kommer höjden att vara 35.788 km. Senare i år skickas nr 2 i serien, Marisat B, upp.

HELIOS 2

Den tyska sol-satelliten Helios 2, uppsänd i samarbete med NASA, passerade den 17 april för första gången genom sin närmastepunkt till solen. Avståndet var 0,29 astronomiska enheter, eller nästan 3 miljoner km närmare solen än sin föregångare Helios 1.

VENUS 9 & 10

NOVOSTI meddelade i mars, att de ryska Venussonderna Venus 9 och 10 under loppet av de senaste 5 månaderna har utfört 75 och 71 omlopp kring Venus. 230 miljoner km från jorden. Fastän det fastlagda programmet var helt genomfört, mottog det ryska kommunikationscentrat fortfarande signaler från sonderna.

LAGEOS

En satellit, som mest av allt liknar en gigantisk golfboll, sändes upp av

NASA i maj månad (förmodligen den 4). Satelliten, döpt till Lageos, skall användas för att insamla data om rörelser i jordytan, polrörelser samt exakt fastlägga placeringen av skilda områden på jorden. Satelliten har fått sitt namn som en förkortning av Laser Geodynamic Satellite, eftersom satelliten, som själv inte innehåller några elektroniska komponenter, skall fungera som en reflektor för laserstrålar, uppsända från jordstationer. Lageos är en aluminiumkula med mässingskärna och mäter 60 cm i diameter och väger 411 kg. Den är försedd med serier av sammanlagt 426 reflekterande prismor på sin utsida. Med hjälp av Lageos och lasertekniken kan förflyttningar av jordytan av storleksordningen 2 cm registreras.

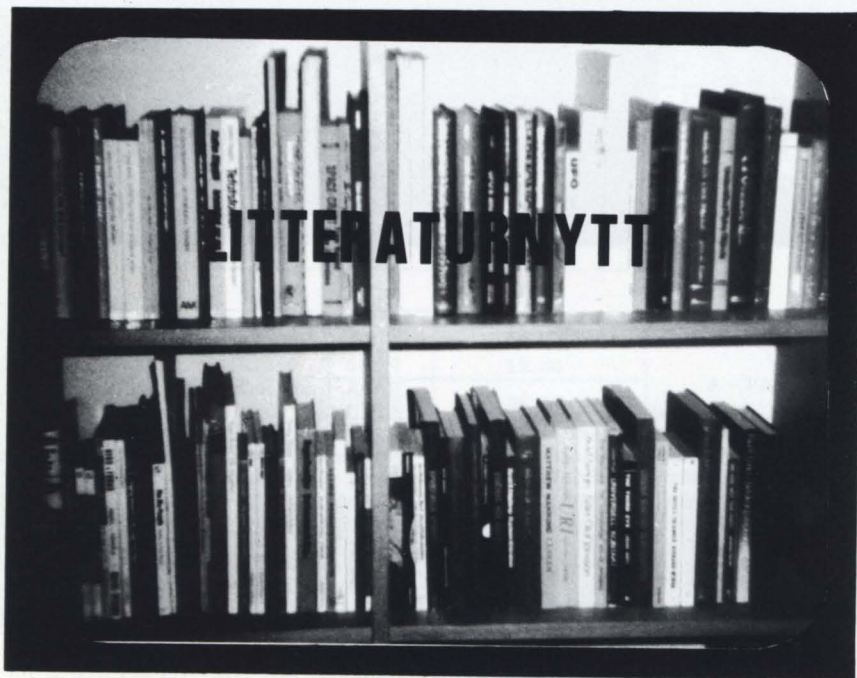
SKYLARK

Uppsändningen av det amerikanska Röntgen-teleskopet från australisk mark med den engelska raketten Skylark gick inte som beräknat. Teleskopet uppsändes den 12 maj och skulle undersöka resterna av en supernova, kallad Puppis A, som befinner sig omkring 10 biljoner km från jorden. På grund av ett fel i raketmotorn under uppskjutningen kunde inte teleskopet riktas in som önskat. Försöket betecknas dock inte som misslyckat, i det man fick en del data, och teleskopet återfördes utan uppehåll till jorden via fallskärm enligt uppgift.

LUNA 24

Den 22 augusti landade en landningsfarkost, från månstationen Luna 24, i Sovjetunionen med prover från månytan ombord. Provet utgjordes av en 2 meter lång stapel som förvaras i en hermetiskt

forts. sid 15

DEN HUNDRAÅRIGA SPÅDOMEN
av Eugen Semitjov
Recension B. Tingstedt

Med hjälp av dagens kunskap och den hittills gjorda utveckling tar Semitjov oss med på upptäcktsfärd in i framtiden. Det är ingen science fiction utan faktaunderbyggd spekulatation om utvecklingen inom vissa områden.

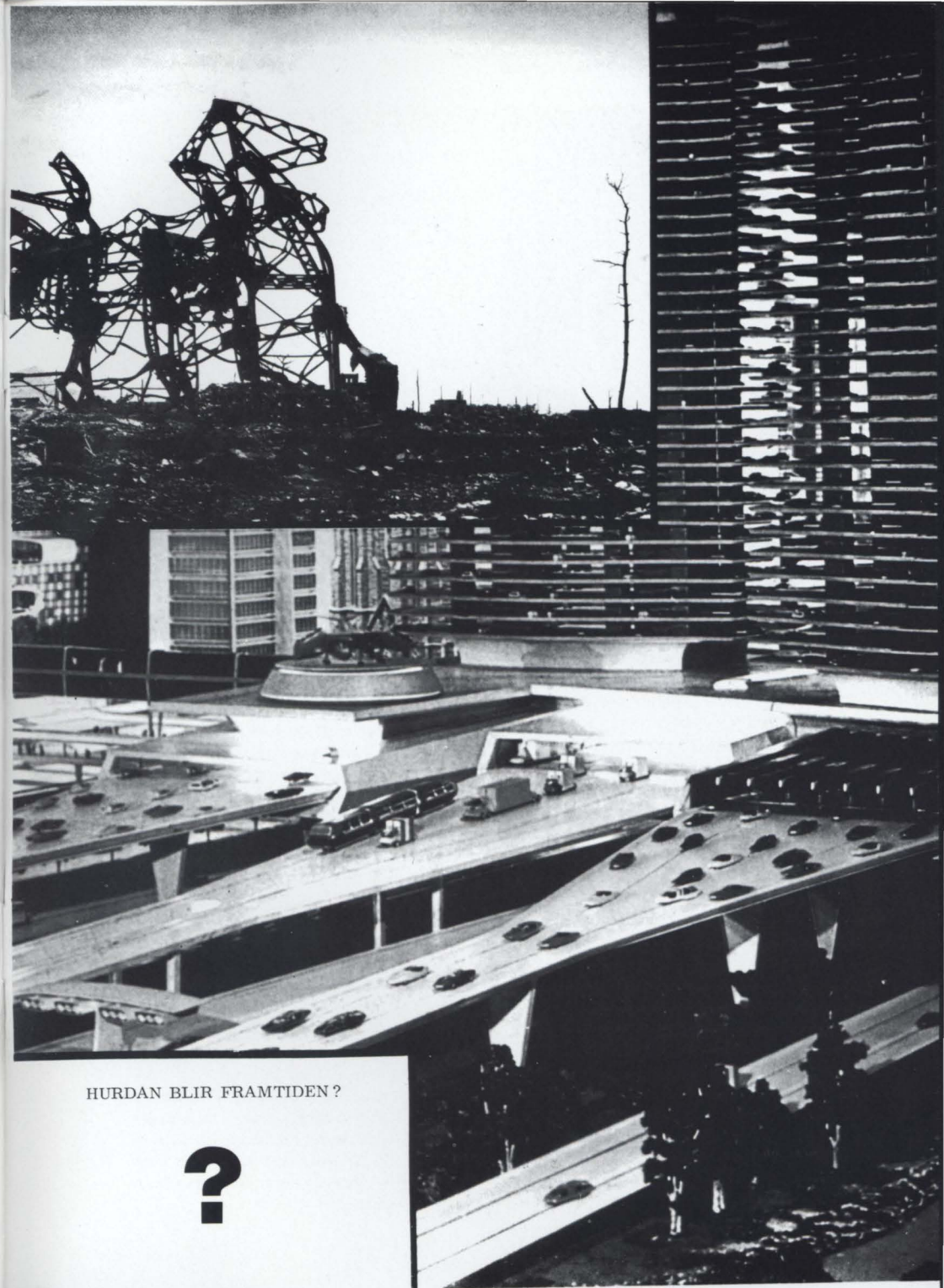
Han börjar med att visa hur t.ex. Jules Verne många gånger spåat sant om framtiden i sina böcker.

Han granskar vår kommande historia och finner att han inte delar domedagsprofetierna. Visst står världen inför många problem och kriser, men inga värre än att vi kan överbrygga dem.

Människans biologiska utveckling under historisk tid visar att vi blir bara längre och längre. Semitjov visar hur människan kommer att fortsätta att utvecklas.

Rymdskyttlarna, kvinnor i rymden, large space telescope m.m. är saker som Semitjov tar upp när han försöker förutspå framtida rymdprojekt.

Att vi i framtiden kommer att befolka haven är han övertygad om och kanske kommer en ny människoras att födas, en som kan andas vatten och inte kan leva på land. Många hittills gjorda experiment pekar mot en sådan möjlighet.

HURDAN BLIR FRAMTIDEN?

?

Men det är inte bara rymden och havsdjupen som kommer att utforskas i framtiden, vi kommer även att tränga djupare in i jordens inre.

Väderkontroll, bosättning på Mars och projekt för att göra Venus beboelig är andra ämnen han tar upp.

Boken är utgiven i våras av Askild & Kärnekull, är på 255 sidor och kostar c:a 58:- inbunden och är rikt illustrerad.

SOCORRO SAUCER IN A PENTAGON PANTRY

av Ray Stanford

Recension Harald Thuresson

Alla UFO-intresserade har säkert hört talas om Socorro-fallet, som inträffade i New Mexico, USA, den 24 april 1964. Det har refererats till detta historiska fall i otaliga UFO-böcker och -tidskrifter. Men vad hände egentligen? Och hur många vittnen var det i verkligheten? Dessa och många, många andra frågor ges svar på i den nya boken "Socorro saucer" in a Pentagon Pantry", skriven

av chefen för Project Starlight International, och ufologen m.m. Ray Stanford, vilken lagt ned ett jättejobb i sina undersökningar rörande detta fall, inte bara på platsen, utan också i Pentagon, dit vissa bevis togs för grundligare undersökning. Titeln är ganska svår att över-

SOCORRO 'SAUCER' IN A PENTAGON PANTRY

By RAY STANFORD

sätta direkt, då den är en engelsk "språkvits", som syftar på det smussel och hysch-hysch som, tyvärr, fortfarande förekommer när nya "heta" fakta om UFOs och dessas efterlämningar kommer i dagen, vilket verkligen är fallet när det gäller denna händelse. S. berättar på ett fängslande sätt hur han gått tillväga och han redovisar alla fakta, både de med liten och stor dignitet. Vidare redovisas precis vad som hände och vad som sades, personerna namnges, i Pentagon. S. har lagt ned fem (!) års intensivt arbete för att få fram alla fakta i målet och därefter mycken möda på att skriva en bok som ALLA kan ta del av. Och han har verkligen lyckats till 100%! Låt dig inte avskräckas av att boken ännu ej är översatt; Originalversionen går lätt att läsa, trots engelskan. Då jag besökte S. under min resa i somras (se f.ö. artikel om denna på annan plats i detta nummer), berättade han en del om arbetet med boken, och hur väsentligt det är med ärlighet och uppriktighet. Tråkigt bara att inte fler är av den uppfattningen. Boken hade bara varit ute några veckor då jag anlände till Austin, Texas, och hade, med all rätt, redan fått ett enormt mottagande. Bl.a. hade S. intervjuats ett par gånger i radio. Den rekommenderas å det varmaste!